

spectante Roscio, & sequitur huius dicti
 ratio: quis enim sese commouere potest,
 cuius ille vitia non videat, hic sibi conti-
 tigit, & vt nomen ingens, & largas ope-
 quæreret, nec vulgò solum, sed clarissi-
 mis viris ac principibus ciuitatis accep-
 tus foret, præcipueque Ciceroni, cui tam
 familiariter notus fuit, vt cum Cicero æ-
 cusatum publico iudicio defenderet.
 Constat præterea, vt in Saturnalibus scri-
 ptum est, contendere Ciceronem soli-
 tum cum Roscio, vtrum ille sæpè ean-
 dem sententiam variis gestibus efficeret,
 an ipse eloquentiæ copiam diuerso ser-
 mone pronunciaret. Quæ res ad hanc
 fiduciam Roscium attraxit, vt librum
 conscriberet, quo eloquentiam cum hi-
 strionia compararet, hinc scilicet motus,
 quod altera vocis sono, altera corporis
 motu latentes affectus animi, diuersa qui-
 dem via, sed pari repræsentare videatur
 industria. Hic est Roscius ille, qui inter
 cæteros magni nominis L. Syllæ charis-
 simus, & ab eodem Dictatore anulo au-
 reo donatur, tanta denique (vt Macrobius
 ait) fuit gratia & gloria, vt mercedem di-
 urnam, de publico mille denarios, sine
 gregalibus solum acciperet.